

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 88/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Ľubomírom Havlíkom, advokátom, Záhradnícka 51, Bratislava-Ružinov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/18/2025 zo 14. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Konanie o ústavnej sťažnosti **preruší** do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 650/2025.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 49 ods. 1 Charty základných práv a slobôd Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a priznal mu náhradu trov konania.
2. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 15. januára 2026 sťažovateľ ústavnému súdu navrhol prerušenie konania so zreteľom na skutočnosť, že ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 650/2025 zo 17. decembra 2025 prerušil konanie o inej ústavnej sťažnosti a rozhodol, že Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) predkladá prejudiciálnu otázku, ktorej vyriešenie môže mať priamy dopad na posúdenie sťažovateľovej veci.

II.

Skutkové východiská

3. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3T/51/2020 z 31. augusta 2021 v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 3T/51/2020

zo 7. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v danom rozsudku. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Sťažovateľovi bol zároveň uložený trest prepadnutia veci špecifikovanej v rozsudku okresného súdu a ochranný dohľad vo výmere 2 roky. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 2To/104/2021 z 18. novembra 2021 s poukazom na § 319 Trestného poriadku zamietol. Dovolanie sťažovateľa podané v danej veci najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ bol právoplatne uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. V roku 2024 došlo k zmene protidrogovej politiky štátu, s čím súviselo aj zníženie trestných sadzieb za drogovú trestnú činnosť vykonané novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. účinnou od 6. augusta 2024. Najvyšší súd na uvádzanú legislatívnu zmenu v prospech sťažovateľa v napadnutom uznesení neprihliadol, pretože novelizácia, ku ktorej pristúpi zákonodarca až po právoplatnom skončení trestného stíhania, podľa názoru najvyššieho súdu nepredstavuje niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Pritom, ak by bol sťažovateľ za rovnaký skutok odsúdený v súčasnosti, mohol by mu byť uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 až 15 rokov, teda aj trest nižší než 10 rokov, čo predstavovalo dolnú hranicu výmery trestnej sadzby v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu. Konanie sťažovateľa by nemohlo byť kvalifikované ani ako obzvlášť závažný zločin, čo by malo zásadný dopad na spôsob výkonu trestu, možnosť podmieneného prepustenia i možnosť uloženia ochranného dohľadu.

5. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukazuje na rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-544/23, BAJI Trans, z 1. augusta 2025 s tým, že zásada priaznivejšieho pôsobenia neskoršieho práva vo veci ukladania trestu (*lex posterior mitius*) zakotvená v čl. 49 ods. 1 charty má byť aplikovateľná aj v dovolacom trestnom konaní. Trestné konanie na účely charty nemožno považovať za právoplatne skončené po rozhodnutí odvolacieho súdu, pretože dovolanie optikou rozsudku Súdneho dvora nespĺňa atribúty mimoriadneho opravného prostriedku podľa poslednej vety čl. 49 ods. 1 charty. Dovolanie je totiž opravný prostriedok uplatniteľný v zákonom ustanovenej lehote a možnosť jeho podania je priznaná relatívne širokému okruhu oprávnených osôb, ktoré podali vo svoj prospech odvolanie (dovolaniu predchádzajúci opravný prostriedok), na ktoré dovolanie prirodzene a integrálne procesne nadväzuje. Z hľadiska možnosti revízie skorších záverov je dovolanie uplatniteľné proti širokému spektru rozhodnutí, pričom dovolacie dôvody umožňujú namietat širokospektrálne právne pochybenia súdov nižšej inštancie. Napokon, dovolanie má potenciál v plnom rozsahu zvrátiť rozhodnutia súdov nižšieho stupňa. Vzhľadom na uvedené je na dovolanie potrebné hľadieť ako na riadny opravný prostriedok, a preto bol

najvyšší súd povinný v rámci dovolacieho konania pri posudzovaní druhu a výmery trestu ukladaného sťažovateľovi prihliadnuť na princíp *lex posterior mitius* v zmysle charty. Najvyšší súd tak nevykonal, čím porušil základné práva sťažovateľa uvedené v bode 1 dôvodov tohto uznesenia.

IV.

Prerušenie konania

6. Podľa § 61 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže prerušiť konanie, ak pred ústavným súdom prebieha konanie, ktoré môže mať pre toto konanie význam, alebo ak sa také konanie navrhne podľa čl. 127 ods. 5 ústavy.

7. Na ústavnom súde je pod sp. zn. II. ÚS 650/2025 vedené konanie na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorý bol právoplatne odsúdený za (i) obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s (ii) pokračovacím obzvlášť závažným zločinom legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a ochranný dohľad vo výmere 2 roky. V čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo sťažovateľovi možné uložiť (i) za obzvlášť závažný zločin krádeže trest odňatia slobody vo výmere 10 až 15 rokov a (ii) za obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti trest odňatia slobody vo výmere 12 až 20 rokov. Po novele Trestného zákona realizovanej zákonom č. 40/2024 Z. z. by bolo sťažovateľovi možné za trestný čin krádeže uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 až 8 rokov a za trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti trest odňatia slobody rovnako vo výmere 2 až 8 rokov. Navyše, nešlo by ani o trestnú činnosť pôvodnej typovej závažnosti. Najvyšší súd sa na dovolanie sťažovateľa možnou aplikáciou novej (nižšej) trestnej sadzby nezaoberal. Súčasťou argumentácie sťažovateľa prednesenej v ústavnej sťažnosti je aj námietka, že súd neaplikoval rozsudok Súdneho dvora v zmysle čl. 49 ods. 1 charty, a tak opomenul reflektovať priaznivejšiu právnu úpravu.

8. Uznesením sp. zn. II. ÚS 650/2025 ústavný súd konanie o ústavnej sťažnosti prerušil a rozhodol, že Súdnemu dvoru predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke: *„Má sa čl. 49 ods. 1 posledná veta Charty základných práv Európskej únie a v nej obsiahnutá zásada retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho trestu vykladať tak, že napriek tomu, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy je dovolanie v rámci trestného konania mimoriadnym opravným prostriedkom smerujúcim voči právoplatnému súdному rozhodnutiu s trojročnou lehotou na jeho podanie pre odsúdeného, že súd rozhodujúci o dovolaní má povinnosť uplatniť voči odsúdenej osobe priaznivejšiu vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť po vyhlásení dovolaním napadnutého súdneho rozhodnutia?“*

9. Ústavný súd konštatuje, že veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2112/2025 a sp. zn. II. ÚS 650/2025 sú po právnej stránke obdobné. Sťažovatelia boli v trestnom konaní právoplatne odsúdení podľa Trestného zákona v znení účinnom do 5. augusta 2024, pričom podľa normatívnej regulácie účinnej od 6. augusta 2024 (novela Trestného zákona č. 40/2024 Z. z.), ktorá nadobudla účinnosť po právoplatnosti avizovaných odsúdení, by im mohli byť uložené miernejšie tresty a ich trestná činnosť by mohla byť posúdená typovo priaznivejšie. Keďže v konaní vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 650/2025 podal ústavný súd Súdnemu dvoru návrh

na začatie prejudiciálneho konania o otázke týkajúcej sa povinnosti najvyššieho súdu zohľadniť zásadu spätného pôsobenia právnej úpravy priaznivejšieho trestu, ktorá nadobudla účinnosť po vyhlásení dovolaním napadnutého právoplatného rozhodnutia, toto konanie môže mať význam aj pre konanie o ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2112/2025. Ústavný súd preto s poukazom na § 61 ods. 3 zákona o ústavnom súde prerušil konanie vedené pod sp. zn. Rvp 2112/2025 do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. II. ÚS 650/2025.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu